

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

23. Dies Janvarii. Hinc maximè commendatur, quale Bonum sit Deus, quando nulli ab eo recendenti, bene est. Aug. de Gene. ad litt. ll. 11. c. 5.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

23. DIES JANVARI.

Hinc maximè commendatur, quale Bonum sit Deus, quando nulli ab eo recedenti, bene est. *Aug. de Gene. ad litt. l. II. c. 5.*

Deo vi- I.
vendum à
quo acce-
pimus vi-
tam.

VT rectè vivas, Deo vitæ Domino primas tribue. Ei utique potissimum vives. Nusquam vives veriùs, nunquam feliciùs. Ut autem vivas Deo, morere peccato. Eide ut placeas, pœnitentiâ placa. Offensum illum ne momento sustine. Momentum quodvis, discrimen est æternitatis. Ideò non parvum est crimen, tantum vel subire discrimen. Nulla est spes veniæ, si tempus pœnitentiæ differatur ultra terminos misericordiæ. Quod evenit aliis, tibi ne eveniat, pave; ut non eveniat, cave. Hoc tibi sit certum, tibi recedenti summo Bono, non potest esse bene, non potest non summè esse malè. Omnis in Deum culpa, error est in salutis via; tantò periculosior, quantò longius. Cogita vias tuas, & converte pedestuos. Quò pergis diutiùs, recedis longiùs, redibis difficiliùs. Non redire, est velle perire. Si verò es in errore, recede à Deo, & quò accedis? quò? Ubi bonum omne definit, malum omne confluit. Ubi Deus hostis, diabolus amicus est, peccatum voluptas est, æternitas jocus est, tartarus fabula est: damnatio verò, terminus est.

II. Offensa omnis venenum est perempturum, ni evomas, & audes retinere? Scis quàm sit noxium venenum? Finge te videre in unam quasi struem accumulata ossa hominum omnium hæctenus mortuorum, & omnium, qui postea usque ad summum mundi diem morientur; Deus bone, quanta inortalitas; & tamen hæc omnis è peccato emanavit. Quis deinceps audebit venenum hoc bibere, quod omnium, qui in toto sunt mundo, hominum corpora, & animas interemit? Et tamen, tantum malum, quod te tam crudeliter impetit, impatienter appetis, imò ut delicias expetis. Sed hæctenus non occidit; satis est ad metum, posse occidere. Si pepercit tibi, plurimos sustulit. Noli abuti indulgentiâ præterita, propè est vindicta secutura: qui diu parcit, tandem punit. Et ut pepercerit, non sit hoc tibi calcar ut pecces, sed frænum ne pecces. Fecit propitius ne perires, permittet lacesitus ut pereas. Ah! quot tui similes, imò dissimiles, quia meliores, quo tula boras vulnere, perierunt! Et potestne delectare hominem, quod offendit Deum? & illud quidem, quod eum, si mori posset, mori cogeret? Quod Deum hominem mori coegit, & mori ignominiosissimè, atque acerbissimè? Quod vulneribus ejus debuit persanari, sanguine ejus elui, meritis ejus compensari? Quod eidem Deo omni cruciatu intolerabilius, omni jactura est gravius. Quod solum cogitatum, sanguine coegit sudare?

II. Ad te jam convertor. Quod nocet tibi amplius, quàm nocere vel affligendo diabolus, vel puniendo Deus possit? quod dum pœnis vindicatur æternis,

æternis, nondum dignis vindicatur? quod punctum
delectat unico, pœnas luit nunquam finiendas
Quæso te, quisquis es peccator, & fidelis, credis
hoc, & audis, & non times? non doles? non tremis
Audi tandem monentem Fidem, Spem animantem
Timorem minantem, Pudorem increpantem, Amo-
rem allicientem. Tantine tibi est tantilla rei pessimæ
voluptas pessima, ut eam pœnis compares æter-
nis? Tantilli tibi est Dei inimicum esse, cujus inimi-
citia est felicitatis jactura, damnationis sententia
Quem nec fallere potes, quia Sapientia est, nec
vadere, quia immensitas est, nec vincere, quia omni-
potentia est? Et velle sine in posterum morte animam
mercari delectationem corporis? & malo summi
bonum vilissimum? Ubi nunc tua est prudentia, in-
tellectus, ratio, illud in se admittere, quod inter
omnia quæ sunt, quæve esse possunt, aut fingi, maxi-
mè repugnat rationi? Quod illi qui committit, &
si in ictu oculi, in puncto temporis, in eo persisteret,
magis est perniciosum ipsa pernicie, & ipso cum
toto cruciatuum apparatu, tartaro, admittitur ta-
men, & sine metu, imò cum plausu, & admissum fe-
vetur cum securitate, imò cum voluptate, ubi con-
tremiscere deberent, atque exhorrescere homines
omnes, si quando eis veniret in mentem, fieri posse,
ut vel unus homo inter omnes, qui sunt, fuerunt,
vel erunt, in extremum hoc exitium, ultimumque
infortunium corrueret. O quot mala, ex una arbo-
re mali! quàm non vanè Poëta!

Omnis origo mali, processit ab arbore mali.